

o radu a že ho týž odkázal na redaktora P-a, namítajíc, že soudem byl pominut údaj svědka K-e, že se při rozmluvě v květnu obžalovaného tázal, zda s ohledem na dříve navázaný styk může P-ovi něco říci. Na toto slovo klade stížnost zvláštní důraz a dovozuje, že z tohoto slova vysvítá, že obsahem první rozmluvy nebyl jen dotaz a rada, nýbrž že již po této rozmluvě byl mezi obžalovaným a P-em »styk«. Jaký »styk« to byl a proč by bylo vyloučeno, že se obžalovaný obrátil při prvé rozmluvě na K-e o »radu«, když po ní pak byl navázán prostřednictvím K-e s redaktorem P-em jakýsi »styk«, stížnost nedoličuje, poněvadž je prostě nemožno, z takového ve své povšečnosti nic neznamenantícího slova vyvozovati určité závěry; není proto rozsudek vadným, pokud si tohoto výrazu dále nevšiml. Ani skutečnost, že se svědek K. obžalovaného tázal, zdali si je své věci jist, a by si to nechal dáti od M-ého písemně, nemá takového významu, že by se jí byl musel soud pod sankcí zmatečnosti zabývati, poněvadž přes tuto skutečnost může závěr soudu, že obžalovaný neučinil své sdělení K-ovi za účelem uveřejnění, obstáti, ježto opatrnost K-em zachovaná tu stejně byla na místě, když chtěl ono obvinění sdělití třetí osobě vůbec — nikoli k uveřejnění tiskem. Pokud se stížnost v dalších vývodech snaží na základě jí samostatně sestrojených skutečností nahraditi závěry soudu jinými závěry a v této spojitosti polemizuje s názorem soudu, že obžalovaný mohl žádati za sdělení zprávy před jejím uveřejněním, by se o její správnosti mohl přesvědčiti, a pokud označuje skutečnost, že se nedostavil k P-ovi, za bezvýznamnou a pouští se do dohadů, proč P. tuto návštěvu žádal, nedoličuje těmito vývody žádného z důvodů zmatečnosti v § 281 tr. ř. uvedených, obzvlášť nedoličuje číselně dovolávané důvody zmatečnosti čís. 9 a) a b) § 281 tr. ř., k jejichž řádnému provádění se vyhledává, by stížnost vycházela ze skutkových zjištění rozsudkových; jde tu vlastně toliko o nepřipustné brojení proti volnému přesvědčení nalézacího soudu, a bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti ohledně důvodu zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř. jako zřejmě nedůvodnou, a jinak jako po zákonu vůbec neprovedenou ve smyslu § 1 čís. 2 a § 4 čís. 1 a 2 novely k trestnímu řádu již v zasedání neverejném.

Čís. 3166.

Ochrana, již poskytuje § 68 tr. zák. do přísahy vzatému personálu ustanovenému k ochraně lesů, není závislou na tom, zda je lesní personál oděn ve služební šat a opatřen služebním odznakem.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 155 a) tr. zák. se vyžaduje po stránce subjektivní úmysl pachatelův, přivoditi některý z těžkých následků v § 152 tr. zák. uvedených; tento zlý úmysl netřeba zvláště zjišťovati jen tenkrát, je-li zjištěno, že (byť i jen lehké) uškození na těle bylo způsobeno takovým nástrojem a takovým způsobem, s nímž obvykle bývá spojeno nebezpečství života.

Ustanovení § 170 čís. 1 tr. ř. předpokládá, že jde o svědka, který je sám usvědčen aneb aspoň v podezření, že spáchal čin nebo se zú-

části činu, o němž je vyslýchán; »činem, o němž je svědek vyslýchán«, jest rozuměti pouze čin obžalovanému za vinu kladený, nikoliv od něho odlišný čin svědkův, jenž snad zavedl podnět k činu obžalovaného.

(Rozh. ze dne 3. května 1928, Zm II 461/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení o zmatečných stížnostech státního zastupitelství a šesti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 26. srpna 1927, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými zločinem veřejného násilí proti Františku B-ovi podle § 81 tr. zák., František Č. mimo to též zločinem těžkého poškození na těle podle §§ 152, 155 a), b) tr. zák., naproti tomu však všichni obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. byli sprostěni z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák. proti Josefu S-ovi, vyhověl a) zmatečné stížnosti všech obžalovaných, směřující proti výroku rozsudku, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle § 81 tr. zák., spáchaným na Františku B-ovi a zmatečné stížnosti obžalovaného Františka Č-ě mimo to potud, pokud čelila proti výroku rozsudku, jímž byl zločin těžkého poškození na těle tomuto obžalovanému za vinu kladený kvalifikován též podle § 155 a) tr. zák., b) zmatečné stížnosti státního zastupitelství; zrušil napadený rozsudek ohledně obžalovaného Františka Č-ě ve výroku, jímž byl uznán vinným zločinem podle § 81 tr. zák., spáchaným na Františku B-ovi, dále ve výroku, jímž byl zločin těžkého poškození na těle jemu za vinu kladený kvalifikován též podle § 155 a) tr. zák., jakož i ve výroku, jímž byl tento obžalovaný sprostěn z obžaloby pro zločin podle § 81 tr. zák., spáchaný na Josefu S-ovi a v důsledku toho též ve výroku o trestu tohoto obžalovaného a ve výrocích s tím souvisejících, a v příčině všech ostatních obžalovaných v celém rozsahu, a věc vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znova jednal a rozhodl. Zavrhl však zmatečnou stížnost obžalovaného Františka Č-ě, pokud směřovala proti výroku rozsudku, jímž byl tento obžalovaný uznán vinným zločinem podle §§ 152, 155 b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvody:

Všichni obžalovaní napadají rozsudek soudu první stolice, pokud jím byli uznáni vinnými zločinem podle § 81 tr. zák., spáchaným na přísežném nadhajném Františku B-ovi, číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 3, 5 a 10 tr. ř. a obžalovaný František Č. napadá jej též potud, pokud jím byl uznán vinným zločinem podle § 152, 155 a), b) tr. zák., a to číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 3, 9 b) a 10 tr. ř. Ohledně zločinu podle § 81 tr. zák. provádí stížnost důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. jen z části po zákonu, vycházejíc ze skutkových zjištění rozsudkových a dovozujíc, že na tento skutkový stav bylo rozsudkem hmotného práva mylně použito. Pokud se od těchto

i pro zrušovací soud závazných skutkových zjištění odchyluje nebo dokonce jim přímo odporuje, nelze k vývodům jejím přihlížeti (§ 288, odst. druhý čís. 3 tr. ř.). Jakožto řádně provedená může přicházeti zmateční stížnost v úvahu pouze potud, pokud zdůrazňováním skutečnosti, že byl přísežný nadhajný František B. oděn ve sweater a neměl služebního odznaku, zřejmě namítá, že nepožíval v tomto stavu vůbec ochrany § 68 tr. zák., takže zločin podle § 81 tr. zák. nemohl na něm býti spáchán. Námitka není odůvodněna; neboť ochrana, již poskytuje § 68 tr. zák. do přísahy vzatému personálu ustanovenému k ochraně lesů, není závislou na tom, zda je lesní personál oděn ve služební šat a opatřen služebním odznakem (rozh. čís. 1269 víd. úř. sb. a j.).

Odůvodněna jest stížnost obžalovaného Františka Č-ě, pokud, uplatňujíc důvod zmatečnosti podle čís. 10 § 281 tr. ř., napadá výrok rozsudku, jímž byl zločin těžkého uškození na těle, obžalovanému Františku Č-ovi za vinu kladený, kvalifikován také podle § 155 a) tr. zák., námitkou, že není zjištěno, že obžalovaný František Č. měl v úmyslu, přivoditi svým jednáním některý z těžkých následků v § 152 tr. zák. uvedených. Ke skutkové podstatě zločinu podle § 155 a) tr. zák. se vyžaduje po stránce subjektivní skutečně takový úmysl. Tento zlý úmysl netřeba zvláště zjišťovati jen tenkrát, je-li zjištěno, že (byť i jen lehké) uškození na těle bylo způsobeno takovým nástrojem a takovým způsobem, s nímž obyčejně bývá spojeno nebezpečení života; neboť ve zjištění těchto skutečností shledává ustanovení § 155 a) tr. zák. zjištění uvedeného zlého úmyslu. V souzeném případě zjišťuje rozsudek, že obžalovaný František Č. způsobil Františku B-ovi, udeřiv ho sekerou do hlavy v úmyslu nepřátelském, lehké ublížení, jež bylo přivoděno takovým nástrojem, s jehož použitím k útoku proti člověku bývá obyčejně spojeno nebezpečení života, nezjišťuje však, že tohoto nástroje bylo použito také takovým způsobem, s nímž obyčejně bývá spojeno nebezpečení života, a nezjišťuje ani jinak, že pachatel měl úmysl přivoditi některý z těžkých následků v § 152 tr. zák. vyčtených. Rozsudek trpí tudíž v tomto směru zmatkem podle § 281 čís. 10 tr. ř. Posléze dlužno se zmíniti ještě o důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 3 tr. ř., stížností obžalovaného Františka Č-ě uplatňovaném, jenž by mohl míti, kdyby byl opodstatněn, význam pro posouzení rozsudkového výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 152, 155 b) tr. zák. Tento zmatek spatřuje stížnost v tom, že svědci František B. a Josef S. byli při hlavním přelíčení vzati do přísahy, ač prý vzetí jich do přísahy bylo vyloučeno z důvodu v § 170 čís. 1 tr. ř. uvedeného proto, že tu bylo podle zodpovídání se obžalovaných podezření, že řešení svědci podnikli útok na obžalované a dopustili se na nich násilí. Stížnost přehlíží, že ustanovení § 170, čís. 1 tr. ř. předpokládá, že jde o svědka, který je sám usvědčen aneb aspoň v podezření, že spáchal čin nebo se zúčastnil činu, o němž je vyslýchán, a že »činem, o němž svědek je vyslýchán«, jest rozuměti pouze čin obžalovanému za vinu kladený, nikoli tedy od něho odlišný čin svědkův, jenž snad zavedl podnět k činu obžalovaného. Výtku není tudíž odůvodněna.